

CAPUT XXIII.

De Pœnitentiâ.

I. **A** Pœnitentiâ legali ad Evangelicam non valet argumentum. Illa siquidem est exitialis, hæc salutaris.

II. Positâ pœnitentiâ initiali seu universalis ponitur fides; positâ particulari seu consequente præsupponitur fides. Pœnitentia universalis est, quando homo primum à statu peccati in statum justitiæ trãsit, & ad Deum initio convertitur. Hæc itaque includit fidem. Unde pœnitentia duabus partibus conflare dicitur, contritione & fide. Pœnitentia particularis est, quando homo jam conversus & à peccato præventus, de eodem dolet, & ab eodem resipiscit. Hæc itaque ex fide oritur.

III. *A dolore secundum mundum à dolore secundum Deum, & resipiscit, non valet consequentia.* Nam dolor secundum mundum est, cum quis dolet ob peccatum ex metu, & nã Rom 2. 5 & 4. v. 15. Hic dolor est vincibilis, vel invincibilis. Ibi peccator ad ingenium redit: hic desperat. Illius exemplum est in Achabo, hujus in Iudâ proditore. Dolor secundum Deum est, qui oritur ex charitate Dei, & cõjunctus est cum odio & displicentiâ peccati Rom. 7. 15.

IV. *A pœnitentiâ extraordinariâ ad ordinariam*